

Доктору історичних наук, професору Петру Васильовичу Доброву – 75!

Є така професія – любити Батьківщину: велику Неньку і малу Батьківщину. Не відділяючи одну від одної, а навпаки підсилюючи та підпитуючи ту любов. Легко любити свою Неньку, коли вона красуня, повна сил, посміхається, надихає. Важко та боляче, коли її кривдять та гвалтують, коли ті, хто гучніше за усіх кричав про любов, відвернулись – «зрада».

У 75 любов більше у голові, ніж у серці, але тут вже і головою, і серцем, і усім, чим можна, аби не перервалася її історія, аби не прийшлося ділити ту любов між Ненькою та Батьківщиною, бо вона неділима – ані в голові, ані в серці.

Батько, який 40 років без відпусток, без відпочинку на «курортах», по дві «упряжки» працював у шахті, наказував сину: «Ані звання, ані ступені розуму не додають. Завжди потрібно залишатися людиною». Батько знав, про що говорив. Добров Василь Митрофанович воював на двох війнах, зовсім молодою людиною був репресований, реабілітований у 1956 р., про що так і не дізнався... Петро Добров, будучи вже солідним вченим знайшов в архівах СБУ кримінальну справу репресованого батька і з гордістю дізнався, що його сусіди, знайомі, не побоялись підписати листа, в якому засвідчували невинність Василя Доброва. А це на той час дорогого коштувало. Мати, Олександра Яківна, залишившись під час війни одна, без чоловіка, з чотирма дітьми на руках, мабуть і не думала про те, що вона, як і інші, жінки здійснювала справжній подвиг, зберігаючи своїх дітей, свято вірячи в перемогу. Не замислювалась вона і потім, що професія справжньої матері, хранительки домашнього вогнища є найбільш почесною та важкою.

Природна мудрість та доброта батьків багато в чому визначили людську сутність Петра Доброва. Промовисте прізвище, що дісталось у спадок, Петро Васильович гідно виправдовує. Важко знайти того, хто особисто знайомий з Добровим, не згадав хоча б один випадок, коли він чимось допоміг. Сьогодні допомагати треба багато – Неньці та Батьківщині, людям – тим хто вірить, і тим хто заблукав: ділом і словом. Слова – вони не менше за діло. Слова рятують і себе, і

інших. Тому поринути у справу правильних слів сьогодні дуже важливо. Зафіксувати любов до Неньки та Батьківщини у словах великої праці, яка тепер стала справою життя.

Багатотомна енциклопедія «Донеччини». Хтось сьогодні може сказати – не на разі, навіщо? Але, Петро Добров розуміє – саме зараз, саме тому, що в буремні часи історії з водою можна «виплеснути немовля». Того немовля, що зараз народжується. Та чи може бути дитина без родоvodu? Добров, який трепетно, з великою любов'ю та повагою ставиться до родинних зв'язків, чітко розуміє – ні, не може. А родовід один – український, доводив та доводить Петро Добров.

У 2008 р. Петру Васильовичу Доброву присвоєно звання «Почесний краєзнавець Донеччини» з врученням спеціального знаку «За багаторічну роботу у справі дослідження збереження та примноження духовної й матеріальної культури рідного краю», а Постановою Президії правління Всеукраїнської спілки краєзнавців присвоєно звання «Почесний член всеукраїнської спілки краєзнавців» за значний внесок у розвиток краєзнавчого руху, збереження національної історико-культурної спадщини та природних скарбів України. П.В. Добров є лауреатом Премій Національної спілки краєзнавців України – імені Дмитра Яворницького, імені академіка Петра Тронька.

Нагород та звань було багато, усі вони за плідну працю, чесно заслужені, чесно відпрацьовані. Але не за нагороди пам'ятають людину, а за вчинки. Вчинки не зважиш, лінійкою не виміряєш. Стався до людей так, як хотів щоб люди ставились до тебе. Одна з характерних рис Петра Доброва – щира вдячність своїм вчителям. Важко перелічити, скільки учнів виховав він сам, скільком дав путівку в професію, в життя. Це той позитивний багаж, яким можна пишатися, який дає впевненість у значущість своєї справи. А що може бути важливішим?

Національна спілка краєзнавців України щиро зичить Петру Васильовичу Доброву – здоров'я, миру, перемог і ПЕРЕМОГИ! Хай ще довгі роки ювіляр матиме можливість «творити добро»!

